

LAIVAS

SAVAITINIS LAIKRAŠTIS

No. 23. Birželio (June) 2, 1923. Metai III

"Entered as second-class matter July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879"

LAIVAS (THE SHIP)

Published weekly by Draugas Publ. Co.

Prenumeratos Kaina: Subscription Rates:

Metams	\$1.50	One Year	\$1.50
Puse' metų	75c.	Six Months	75c.
Vienas numeris	5c.	Single Copy	5c.

DRAUGAS PUBLISHING CO.,

2334 So. Oakley Ave.

Chicago, Ill.

I GERB. "LAIVO" SKAITYTOJUS.

Mes žinome, kad Jus gerai suprantate, kaip yra svarbu, kad kiekviena katalikų šeimyna ir kiekvienas katalikas skaitytų kokį nors katalikišką laikraštį. Todėl prašome Jus platinti "Laivą."

Nuo šio laiko, kas tik prisiųs pilnas metines prenumeras trijų naujų skaitytojų, prisiursime dovanų "Kauno Albumą."

LTSR valst.
respublikinė
biblioteka

TREČIAS PO SEKMINIŲ SEKMADIENIS

Šv. Mišių Lekcija iš Šv. Petro Pirm. Laiško 5, 6-11.

Mylimiausiasieji: Neužmirškite po galingąją Dievo ranką, kad jus išaugštinų aplankymo metu: visą savo susirūpinimą perkeldami ant jo, nes jis rūpinasi jumis. Bukite blaivūs ir budėkite: nes jūsų priešas velnias, lyg riaumojantis liutas suka aplinkui ieškodamas ką praryti: jam atsisipirkite budami stiprūs tikėjimu: žinodami, kad tas pats kentėjimas teks jūsų brolybei esančiai pasaulyje. Bet visokios malonės Dievas, kuris mus Kristuje pašaukė į savo amžinąją garbę, kuomet truputį pakentėsime, pats atbaigs pastiprins ir sutvirtins, Jame garbė ir valdžia per amžius amžius. Amen.

Šv. Mišių Evangelija Sulig šv. Luko 15, 1-10.

Anuo metu artindavosi prie Jėzaus muitininkai ir nusidėjėliai, kad klausytų jo. Ir parizėjai su raštininkais murmėdavo tardami: kad šis priima nusidėjėlius ir valgo su jais. Ir pasakė jiems šitą prilyginimą tardamas: Kuris jūsų žmogaus, turėdamas šimtą avių ir jeigu jų vieną praganytų, arga nepalieka devyniasdešimts devynias lauke ir neina pas aną prapuolusią, kol randa ją? Ir radęs ją užsideda linksmas sau ant pečių ir paužęs namo sušaukia draugus ir kaimynus, sakydamas jiems: Sveikinkite mane, nes radau savo prapuolusią avi. Sakau jums, kad taip ir danguje bus džiaugsmo del vieno nusidėjėlio atgailą darančio, negu del devyniasdešimts devynių teisingų, nereikalingų atgailos. Arba kuri moteriškė turėdama dešimtį drachmų, jei pamestų vieną drachmą, ar neuždegtų žiburį ir nešluotų namą ir neieško rupestingai kol suranda? Ir atradusi sušaukia drauges ir kaimynes tardama: Sveikinkite mane, nes radau drachmą, kurią buvau pametusi? Taip sakau jums, bus džiaugsmo Dievo Aniuoluose del vieno nusidėjėlio, darančio atgailą.

BAŽNYČIŲ SUSIVIENIJIMO GALIMYBĖ.

Iki Pasaulinio Karo pradžiai, Rytų Stačiatikių Bažnyčios buvo tokiaime stovyje, kokiame jos buvo nuo tukstančių metų, nuo to laiko, kada atsiskyrė nuo Katalikų Bažnyčios.

Stačiatikių Bažnyčios, pabėgusios nuo vienybės su Rymo Bažnyčia del nenoro pripažinti Šv. Tėvo viršininkystės ir klausyti jo kaipo Kristaus įsteigtos Bažnyčios Galvos, pakliuvo į pasaulinių valdovų nagus. Rusijos carai, Balkanų valstybėlių karaliai tapo tų bažnyčių galvomis, viršininkais, Apmirė tų Bažnyčių visokis gyvumas, visokia pirmyneiga, jos sustoja kaip užtvenktas upelis ir pradėjo saldžiai miegoti valdovų ir policijos globoje.

Bet štai laikai atsimainė. Valdovų sostai griuvo. Griuvo ir jų globa, kurioje ilsėjosi stačiatikių Bažnyčios. Dabar jos atbudo. Jos mato, kad joms vienoms yra labai sunku gyvuoti. Jos žvalgosi aplinkui į kitas krikščioniškas Bažnyčias. Ima kilti mintis su jomis rištis į vienybę. Bet su kuriomis? Nes tų krikščioniškų Bažnyčių jau taip daug.

Patyrimas jau rodo, kad tos bažnyčios vargu norės jungtis su grynai protestoniškomis, nes šios sparčiais žingsniais eina arba prie didelio indeferentizmo tikėjimo dalykuose, arba net ir prie visiško netikėjimo. Beto ir patys protestonų misionieriai atkandę yra dantis į stačiatikius.

Tos stačiatikių Bažnyčios žino Rymą, bet jos yra per daug per ilgus amžius nustatytos prieš Rymo Katalikų Bažnyčią. Ši jiems yra kaip mažiems vaikams "baubas."

Jos daugiau panašumo į save mato Anglikoniškoje Bažnyčioje Anglijoje ir Protestonų Episkopalinėje Bažnyčioje Amerikoje.

Anglikoniškoji Bažnyčia ir jos duktė Protestonų Episkopalinė Bažnyčia yra atsiskyrusios iš vienybės su Rymo Bažnyčia, kaip Rytų stačiatikių Bažnyčios. Beto, kaip stačiatikių, taip ir anglikonų Bažnyčiose liko beveik tos pačios apeigos, kaip ir katalikų Bažnyčioje. Tai jas artina ir joms duoda progos manyti, kad jos yra senos ir apaštalinės Bažnyčios.

Prasidėjo judėjimas tarp stačiatikių ir anglikonų dvasininkų šioki toki susinešimai, nesutikimai, mandagumo išreikškimai, bet nedaug kas daugiau. Mat, anglikonų kunigų šventinimų Katalikų Bažnyčia visiškai nepripažįsta, o stačiatikių Bažnyčios išreiškia daug abejonės.

Didesnis susiartinimas tarp nekurių stačiatikių ir episkopų įvyksta čia Amerikoje. Stačiatikiai savo kandidatus į kunigus siunčia mokytis į episkopų seminarijas. Episkopai tuo naudodamiesi ir pasirupina įkalti savo teologines pažiuras. Delto jau ir įvyko, kad greikai pravoslavai nekurio mažo miestelio Pensylvanijoje prašė juos priimti į episkopų kongregaciją. Jie tapo priimti su vyskupo palaiminimu.

Taip išrodo, kad yra šiokis tokis susiartinimas tarp Rytų stačiatikių ir anglikonų ir episkopų.

Bet yra nemaža žinių, kad tukstančiai stačiatikių yra jau pasirengę jungtis su Katalikų Bažnyčia, kaip tik bus galima liuosai tai padaryti.

Šv. Tėvo pastangos gelljti bado naikinamus rusus. Amerikos katalikų gausus rėmimas popiežiaus darbo Rusijoje. Taipat nenuilstantis darbas Metropolitos Šeptickio Rytinėje Galicijoje ir Ukrainoje vis rengė ir rengia kelią vienybei su Rymu.

Beto ir Anglikonų Bažnyčia vis dažniau ir dažniau žiuri į Rymą, vis tankiau ir tankiau gamina planus susivienijimo su Rymo Katalikų Bažnyčia.

Žinia, Anglikonai po įspudžiu protestonų dvasios nori, kad Katalikų Bažnyčios šiame tame nusileistų. Tas reikalavimas, žinoma yra tuščias, Katalikų Bažnyčia tikėjimo ir doros dalykuose nenusileis, negali nusileisti ir neturi teisės nusileisti, nes ji nutoltų nuo tiesos, nustotų buvusi Kristaus neklystanti Bažnyčia. Ji gali nusileisti apeigų ir kitokių antraeilių dalykų reikale.

Tas Kat. Bažnyčios tvirtumas ir neatmainumas neatstumia anglikonų. Jie vis yra pilni vilties, kad susipratiimas ir vienybė gali įvykti. Štai neseniai Anglijoje Canterbury'o Anglikonų Arkivyskupas kalbėdamas į skaitlingus klausytojus apie vienybę su stačiatikiais, tarp kitų dalykų ir ve ką pasakė:

“Net ir atžvilgiu didžiosios Vakarų Bažnyčios, su jos centru Vatikane, kuri yra kieta, nepasiduodanti ir nenusileidžianti, kaip dabar tai matyti, bet negalima užginčyti, kad tenai nebutų ženklų tokio judėjimo, kuris gali duoti naują kelią susivienijimui!”

Nors sunku iš tų žodžių gerai viską suprasti, ką ištikrųjų mano tas aukštas Anglikonų Bažnyčios asmuo, bet tiek matyti, kad jo pageidavimu yra, kad įvyktų artimesni ryšiai su Apaštališkuoju Sostu ir galutinai patsai susivienijimas.

Mums katalikams reikia tik melstis, kad tiems, senai atskilusiems nuo Bažnyčios, josios vaikams Dievas duotų daugiau šviesos ir gerų norų ir kad jie eitų iki galui, tai yra, susivienytų su Kristaus Bažnyčia, išsižadėję savo klaidų.

“Naujoji Vaidilutė.”

APSIMĄSTYMAS IR IŠTVERMĖ.

Vieną kartą jaunuolių burelis, susilaulję liuosos nuo mokslo dienos, sutarė eiti į kalnus ir užsilipti ant vieno jų. Tai buvo Šveicarijoje. Ta visa šalis pilna aukščiausių kalnų. Nekurių viršunės amžinu sniegu ir ledu yra visados apdengtos, net karščiausiam vidurvasaryje.

Ta kelionė į kalną, gali kam nors išrodyti paika. Bet ne — ji ne paika. Negalima vadinti paikiais žmones, kurie mėgsta grožę, gamtos didybę, prakilnumą, iš kurių rodos, šaukte šaukia balsas apie jų Sutvėrėjo didybę, galybę ir grožę. O nuo aukšto kalno viršunės kaip tik ir tenka išvysti tos įvairios grožės, gamtos didybės ir tt.

Tokia kelionė draugų tapo gerai apgalvota, nes nelen-gva. Jie aprupino save maistu, tam tikru drabužiu, reika-lingais įrankiais ir sulaukę sutartos valandos, susirinko nu-skirton vieton visi kaip vienas.

Štai jų linksmas burys, tai linksmi čiauškėdami, tai retkarčiais ir uždainuodami, tai šiaip džiaugsmingai šu-kaudami, traukia drauge lygiu keliu.

Jų buvo apgalvota, kiek valandų ims jiems kelias iki kalnui, kiek lipimas į kalną ir galutinai, kiek laiko jie ga-lės grožėtis nuo pat viršunės.

Jie eina į laikrodį pasižiūrėdami, kad nuskirtame laike vis buti savo vietoje. Bet štai pakeliui jie randa, tai gra-žias vietėles, tai koplytėles, tai uogomis, jau nusirpusio-mis, jau apsikrovusius krumelius, tai viliojančius smarkius upelius, su putojančia, užiančia, šokinėjančia akmenimis ir puolančia iš aukštumos žemyn, srove. Visa tai ima juos vilioti. Ne vienas prabyla, kam mums daryti tą sunkią kelionę tolyn, kad čia taip gera, taip malonu ir taip gražu.

Pasilikime čia. Kitą kartą nueisime į tą kalną. —

Jaunuolius gundino ir traukė savesp pati vieta, pagunda padidėjo, pratarus vienam, antram ten apsisototi. Vienas, antras jau pasuko iš kelio nuo apsirinkto tos dienos tikslo.

Kiti atsakė — ne, nutarta siekti kalno viršunės, tai tą reikia padaryti. — Tie, nedavę save suvilioti, traukė tolyn, o keletas likosi, šaukdami — neskubėkite perdaug, mes čia pasigrožėję jus pavysime ir sykiu į kalną įkopsime. — Ta kalba jau buvo tik gestantis pasiryžimo atbalsys — jie kalno nepasiekė.

Kiti tuom tarpu traukė ir skirtu laiku pasijuto prie kalno apačios. Žiuri jie užvertę galvas aukštyn. O kaip status, kaip aukštas tas kalnas! Kur jo viršurė? O ana lengvas debesėlis, už jo užkliuvęs sukas, vinginojas ir stumias pirmyn. Jaunuolių akys juokėsi. vaizdinanties, kad jie nebeužilgo kaip tas debesėlis suksis ten apie viršunę ir ant jos.

Kveptelėjo valandėlę apačioje, užkando šio to, išsiėmė iš savo krepšėlių, atsigėrė šalto, kalnų šaltinio, vandens ir pradėjo sunkiausią kelionę aukštyn. Juo aukščiau jie li-po, kliutys vis augo. Tai reikėjo įsikibus į žolę rankomis varytis pirmyn, tai kalintis nuo akmens ant akmens, tai sutikus stačias uolas, net su žymiu pavojumi, reikėjo labai sunkiai ant jų užlipti.

Reikėjo didelės kantrybės ir ištvermės, reikėjo drąsos ir pasiryžimo baigti kelią lik viršunės, kuri rodėsi štai, štai čia jau! o jos da kaip nepasiekta, taip nepasiekta.

Jau pavargo kojos ir rankos; jau širdis plaka vis garsiau ir tankiau, net smilkiniuose gislos ėmė temptis ir tvinkėti, o jaunuoliai lipa. Bet jau ne visi. Jau vienas ant-

L A I V A S

ras, vargo prispaustas, drąsos ir pasitikėjimo netekęs, dalinai ir baimės apimtas atsilieka, tenkinas, tuo, ką atsiekė ir toliau nežada eiti.

Pirmyn žengiantieji šaukia — vyrai drąsos, tik viena ši kliutis, pergalėkite, štai čia jau lipimas lengvesnis, o čia jau, štai ir pati viršunė, jau vis didesnis gražumas atsi-dengia prieš mūsų akis. —

Atsilikusieji liudnai pažiuri aukštyn ir vėl nuleidžia galvas ir nedaro daugiau pastangų. Jie jau ima rengtis žemyn.

Drąsuoliai pasiekė viršunę. Pasielė tikslą. Jų malonių išpuodžių neaprašysiu, nes juos galima tik jausti, o ne aprašyti.

Vienas žymus rusų rašytojas, patekęs ant vieno Šveicarijos kalno viršunės ir pamatęs nuo tenai visą galybę įvairiausių ir didžiausių gražumų, jų prislėgtas, pajėgė tik tiek ištarti: “Didys Tavo darbai, Viešpatie! Kaip turi būti didus Tu Pats!”

—————:~::~:—————

Kiekvieno žmogaus kelionė yra panaši tų jaunuolių. Visi parengti kopti į augštą dančaus kalną. Reikia apsigalvoti ir visuomet nuskirtame laike buti savo vietoje, prie savo darbo, savų priedermių. Pašaliniai dalykai, nors būtų ir labai gražūs, neprivalo mus atitraukti nuo mūsų gerų pasirūžimų. Sutiktos kliutys neturi sustabdyti mus, bet turi sukelti mumyse tik daugiau energijos, jas pergalėti ir eiti prie tikslo.

Ištverntė, sujungta su apsigalvojimu, apsimąstymu, drąsa ir valios tvirtybe, pergali didžiausias kliutis ir turi, ko siekė.

PATARTYS JAUNUOMENEI IMANČIAI MOTERYSTĖS SAKRAMENTĄ.

Kun. E. Descloux.

(Tąsa)

c) *Divorsas yra nusikaltimas.* Jei civilė valdžia pripažino kieno teisėtą moterystę išrišta, tai ji gali būti tokia tos valdžios akyse, bet ištikrųjų moterystės ryšys yra kaip buvęs. Jei vienas taip atskirtų eitų į moterystę su kita, esant gyvai atskirtai moteriai, tai tokia moterystė būtų ne teisėta, netikra, jokia. Tokis yra Bažnyčios ekskomunikuotas ir susilauks taipat Dievo bausmės.

d) Sulyg Tridento Tarybos nusprendimo, katalikai ima šliubą prie savo klebono ir prie dviejų liudininkų.

e) Kad civilė valdžia pripažintų vedusiais ir katalikai privalo tai pareikšti prie valdžios tam tikro valdininko, bet tai *nėra sakramentas moterystės*. Kas katalikų tik civiliu budu susiriša, tai jie *nėra moterystėje* ir jei gyventų kaip vedusieji, sunkiai nusidėtų.

f) Moterystė — gyvųjų sakramentas. Kad vertai būtų priimtas ir su nauda, reikia būti malonės stovyje, tai yra, be mirtinos nuodėmės.

g) Moterystė primena ir atvaizdina Jėzaus Kristaus vienybę su Bažnyčia.

h) Sulyg Tridento Tarybos mergystė ir celibatas yra tobulesnis luomas už vedusiųjų (Sces. 24, can. 10).

3. *Susituokitė gera intencija.* Imkite moterystės sakramentą su tikru noru ištikimai pildyti vedusiųjų ir krikščionių tėvų priedermes. Jei Dievas šauktų, kaip padarė su nekuriais vedusiais, užlaikyti moterystėje skaistybę,

L A I V A S

10

reikia tai daryti. Jei ne, reikia eiti prie svarbiausio moterystės tikslo. Su intencija duoti Bažnyčiai šventųjų, o dangui išrinktųjų, su džiaugsmu priimant visus vaikelius, kokius Dievui patiks duoti. Vargas tiems, kurie moterystėje jieško vien kuno smagumų, arba eina moterystėn dėl turtų, nustumdami šalin pirmėlių tikslą.

4. *Eikite moterystėn su geru prisirengimu.*

Moterystės sakramentas yra gyvųjų, kaip jau mirėjome, taigi, kad jis būtų vertai priimtas, reikia būti malonės stovyje, tai yra, be mirtinos nuodėmės. Pasirupinkite tą sakramentą priimti, gerai atlikę išpažintį visų savo nuodėmių. Atlikite net viso gyvenimo išpažintį. Jei ir nebutų ji tikrai reikalinga, tai visuomet ji bus naudinga ir išganinga. Imkite toliau su tikru dievotumu *šventą komuniją*; kalbėkitės su Dievu karštose maldose. Duokite išmalda ar atlikite kitokius gerus darbus, kad pelnytumėtės Dievo malones, kurios taip jums reikalingos.

Bijokitės ir pasisaugokite, kad neimtumėte moterystės sakramento turint mirtiną nuodėmę. Ta panieka sakramento atitolintų Dievo palaiminimą, o partrauktų prakeikimą. Tai būtų kaip nuodai, užkrečiantis pačią versmę, ji nuodintų visą jūsų tolimesnį gyvenimą. Tai būtų pakvietimas paties velnio, kad jis užmautų jums žiedus ant pirštų ir pridėtų antspaudą jūsų ryšiui.

5. *Ištikimai užlaikykite Bažnyčios įstatymus moterystės atžvilgiu.*

Nereikia duoti prižadėjimo susituokti, gerai visko neapsvarsčius. Taipat nedera ardyti be labai svarbių priežasčių prižadų su apsimąstymu padarytų.

Neslėpkite nuo asmens su kuriuo manote susituokti,

nieko, ką jis turi tiesą sužinoti, pirmiau negu išreiškė sutikimą.

Jei jau nuspręsta stoti moterystėn, reikia nueiti pas savo kleboną, kuris duos visus reikalingus nurodymus ir patikrins, ar **idėra kokių nors kliučių.**

Jei patys patirtumėte kokią nors savo susituokimo kliūtį, tuojaus reikia kreiptis prie savo klebono arba nuodėmklausio, kad parupintų dispensą, jei būtų reikalas. Nes jei susituoktumėte, esant tai kliučiai jusų, moterystė būtų jokia. Gali būti kliutis ir mažesniė, tai moterystė bus gera, bet jus busite kalti prieš Dievą.

Pasirupinkite, kad jusų sutartis būtų garsinama bažnyčioje sulyg vyskupijos papročio.

Civilius formališkumus atlikite geriausia diena, kita prieš šliubą.

Imkite moterystės sakramentą prie savo klebono, ar kito kunigo, jo atstovo ir prie dviejų liudininkų.

Išreiškite savo sutikimą garsiai atsakant į kunigo paklausimus.

6. Stengkitės gauti moterystės palaiminimą.

Paprašykite, kad jusų susituokimas būtų iškilmingai palaimintas per šventas mišias "už jaunuosius." Jei tik galima, tebuva laikomos mišios jusų intencija. Tai priduos daug gero jusų ryšiui.

7. Vengkite rupe stingai viso, kas galėtų būti priežastimi nuodėmės jums ar kitiems.

Susilaikykite nuo prabangų ir tuštybės. Te nekaltybė, dievotumas ir paprastumas buva jusų gražiausiu papuošimu ir jusų iškilmingu pasirodymu.

Susiturėjimas ir blaivumas tepirmininkauja jusų puotose.

Laimingi jaunavedžiai, jei jie susilaiko nuo svaigalų savo šliubo dienoje ir padaro pasirižimą svaigalų pas save niekuomet neturėti.

Neįsileiskite niekuomet į kalbas nepadorias, žemas, dviprasmes, į žaislus pavojingus ir ne visai švarius. Velnias nemiega. Jis išnaudoja kiekvieną mažiausią progą atitolinti Dievo palaiminimą ir įtraukti į savo kilpas.

K A S G I R D Ė T I ?

Lietuvoje.

Seimo rinkimai.

Seimo rinkimai pasibaigė. Rinkimų rezultatai tokie. Katalikų Seime pirma buvo 38, dabar išrinkta — 40. Socialistų su bolševikais pirma buvo 36, dabar jų išrinkta tik — 24. *Bedieviai Lietuvoje tokiu budu mustojo 12 vietų.* Laimėjo taipat kitataučiai — lenkai su žydais, kurie pirma turėjo tiktai po 2 vieti, dabar gavo po 5 vietas. Prie to dar išrinkti 2 rusų ir 2 vokiečių, kurių praeitame Seime visai nebuvo. Kitataučiai laimėjo delto, kad lietuviai katalikai turbūt daugelis patingėjo balsuoti. Netingėjusieji kitataučiai tuom pasinaudojo ir gavo vietų daugiau, negu jiems priklausytų sulyg gyventojų skaičiaus.

Svarbu, kad bedieviai nustojo vieno trečdaliao savo vietų. Svarbu, kad katalikai turi dviem balsais daugiau už visus kitus, kartu sudėtus. Katalikų tilėjimo laisvė tokiu budu trims metams užtikrinta. Žydai su lenkais ir bedieviais né susidėję negalės Lietuvos pavergti.

Amerikos lietuviams katalikams ir tiems "Laivo" skaitytojams, kurie gausiai aukomis prisidėjo prie katalikybės apgynimo dabartiniuose rinkimuose, tai didelis džiaugsmas.

Su visais tais Lietuvos Katalikybės apgynėjais galime

linksmai džiaugdamies ir Dievui dėkingomis širdimis sušukti:

“Lai gyvuoja Nepriklausoma, Katalikiška Lietuva!”

Vilnius ir Lenkija.

Ambasadorių Taryba neseniai pripažino Vilnių lenkamams Lietuvos ministerių pirmininkas Galvanauskas Varyžiuje raštu pareiškė, kad Lietuva šitam pripažinimui *jokios vertės nepripažįsta*. Galima sau įsivaizdinti, kaip dideli ponai Paryžiuje nusistebėjo ir supyko, išgirdę mažytės Lietuvos stiprų balsą, kad jų darbas yra vagių darbas.

Girdėtis, kad mėgins gąsdinti, kad Lenkai mėgina siųsti kariuomenę į Lietuvos pasienius. Tuotarpu besiuočiant kariuomenę Lietuvai bauginti, Varšuvoje prasidėjo kruvinos riaušės. Bombų mėtimas, žmonių užmušimėjimas, pavojus visuotinio streiko ir revoliucijos nuvertė pačią Lenkijos dabartinę valdžią. Paskirtas naujas ministerių pirmininkas, Vitos. Bet nedaug tasai ką Lenkijai tepagelbės, kol ji nesusipras liautis svetima skriauda gyventi.

Kitur.

Lenkija ir Francija.

Buvo Lenkijon atvykęs neseniai iš Francijos generolas Foch, Francijos kariuomenės vadas. Džiaugėsi jisai Lenkija, Lenkai Francija. Buvo didelės iškilmės. O tuom pačiu laiku persekiojamieji lenkų Ukrainiečiai buvo nutarę Fochą nužudyti už tai. Tik suspėjo Foch išvažiuoti iš Lenkijos ir Paryžiuje paskelbti, kad Lenkija yra galinga valstybė, kaip Lenkijoje prasidėjo riaušės ir subirėjo valdžia.

Bet pasaulis vis dar nemato, kad tie ženklai prives prie pražuties ir pačią Lenkiją ir jos bičiuolius, jeigu jie nesi-

ims gyvenime tiesos ir teisybės. Foch yra katalikas žmogus. Kaip gaila, kad jam kas iš katalikų nenurodo, kaip jisai prasižengia su katalikiška tiesa ir teisybe. Kaip gaila, kad katalikai žmonės katalikiškos tiesos nebemoka pildyti, kuomet juos apjakina per didelės tautiškumas.

— *Lenkijoje baltgudžiai* Seimo nariai suimti ir kalėjime uždaryti bus atiduoti teismui, už tai, kad mėginę baltgudžius prieš lenkų priespaudą sukelti. Tas pats su ukrainiečių atstovais.

Kitos šalys.

— *Turkija* buvo galutinai besusiimanti su Graikija ir Anglija. Bet galutinai Graikams nusileidus daug, Turkams trupučiuką, taika bus pasirašyta. Rytuose vienas pavojus naujo karo buk tai nuramntas. Bet antrasis pavojus, iš Lenkijos nebus nuramintas tol, kol Lietuvai jos Vilnius nebus atiduotas.

— *Vokietijoje*, užėmus francuzams Ruhro anglių kasyklas ir ištisą eilę miestų, vokiečiai gyventojai labai slėgiami. Nekantrybei augant pasinaudojo komunistai, sukėlė dideles riaušes, kurios grąsia pasilieti plačiai visoje Vokietijoje ir Francijoje kruvina vilnim. Beabejo, jeigu francuzai nesiliaus Vokietijos smaugę, turės žmonių kantrybė nutrukti ir tuomet nuo pakilusio komunizmo žiaurumų nukentės pati Francija.

Amerikoje prohibicija. . . . pagamino munšainę. O munšainė visur mažne tiek pat žmonių užmuša, kiek visi žmogūdžiai kartu suimti. Surinktomis žiniomis prohibicijos įvedimas Amerikoje begalo daug nuostolių pridantė.

Pakilo neapsakomai įstatymų nebegebimas ir neklaušimas. Kalėjimai nebesutalpina nusižengėlių. Nelaimingųjų atsitikimų skaičius padvigubėjo, kur niekur. Jaunųjų

tarpe girtybė neapsakomai pakilo. Kyšių ir vagysčių banga sugadino galybę valdžios tarnautojų. Valstybei išlaidų pasidarė begalės išlaikymui visokių agentų, kurie tik vogt ir pataikauti įstatymų laužytojams išsimokino.

Geras dalykas yra blaivybė. Neapsakomai daug nelaimės atneša girtybė. Bet kuomet girtybę gydyti apsiėmė protestonai, panorėjusieji per prohibicijos įstatymą slapta daryti sunkenybes katalikams, uždrausdami šv. Mišių vyną, tai ir kybo ant tų visuomenės “gydytojų” darbo kažkoks prakeikimas.

Kaip reikėtų blaivybę į gyvenimą įvesti gal pasikalbėsime kitą kartą.

BIBLISTŲ ATSIRAUGĖJIMAS.

Gavom tokį laišką:

“Gerbema “Laivo” Redakcija: —
ačiu tamstom už knigute teip vadinama “Disputai su Bibliistais” tik tiek iš kada kad tie jūsų pamokslai ne Dievui ne velniui netinko ir neverta ne vieno cento. Aš tamstom atsiu geresne už tai ir klausiu jūsų kodėl neatšako į mano paklausimus juk buvo pasirašyta. Klausimas ar teisybe kad šv. Petras buvo pakabintas prie kryžiaus žemyn link Ryme, už savo tikėjimo 66 m. P. K.? — J. Butausky.”

Atsakymas.

Kadangi žadėjai, ponuli Butausky, atsiųsti “geresnę knygele,” tai laukiame, bet nesulaukėme. Tamstos laiškas pasirašytas, bet to dar negana, kad gauti atsakymą padorų; reikia būti pačiam žmogui padorium, o nesikeikti viešai velniais. Keikti, matyt, moki gražiai, bet parašyti laiško

nemoki; nes Tamistos laiške vėl yra klaidų 28. Gaila, kad pasikeikęs ir “negramotnai” parašęs laišką nepridėjai, kaip paprastai, “su krikščioniška meile.” Tada būtų pilnas Tamstų parašas, kuri žmonės galėtų aiškiai perskaityti ir kuris reikštų ne mažiau, ne daugiau, tik “piktas, veidmainiškas, bemokslis biblistas.”

O į tą klausimą, “*ar teisybė,*” kad šv. Petras buvo žemyngalviui prikaltas prie kryžiaus Ryme? — reikia atsakyti, kad čia niekokios “teisybės” nebuvo. Teisybė yra tuomet, kuomet man atiduosi, kas man priklauso. Kuomet šventąjį Petrą nužudė tokiu budu Ryme, niekokios teisybės nebuvo padaryta. Tai buvo didžiausia *neteisybė*, padaryta tokių pat Kristaus Bažnyčios neapkenčiančių stabmeldžių, kaip kad dabar jus esate, biblistai.

Bet kad šv. Petras tapo Ryme tikrai taip nužudytas, tai yra tikra *tiesa*.

Su krikščionišku pasigailėjimu prie paklydusio nabago

Brolis K. B.

